

enne kui senna kohtha same, kust omma mõlglast leian. — Enne kui árraláksid, jättis Willem Torri sugu rahha selle kango naese kätte, et ostaks leiba ennesele ja lastele. Meile kahhelestele, ütles temma kango västo, saab pole tee peál, kus üks hea trahter on, rohkelt toito kätte.

Tee peál ei olnud suurt juttoaiamist mitte nende meeste vahhel kuulda. Kui olid omma lounat täieste piddanud ja tük aega puhkand, mõtsid nemmad jálle omma tee-édimist priskeste kätte. Säid õhto pole ühhe pakso metsa sisse, kus mustas pimmedus-ses kõndisid, sest et peálegi laus-pilwe olli. Kesk metsa sees willistas se rõwel (sest selle önnetuma ammeti peál olli sesamma Willem Torri). Selle hüüdmisse peále korjasid ennast kuus meest nende kahte ümber, ja waene Wilip sai pea gi selget märko sest seltssist, kuhho sisse temma olli sattund. Rõõmwlid terretasid Wilemit, sedda nähti nende peálisko ollewad, ja kulosid járrele, kes se mõbras mees piddi ollema, sedda

teine olli kasa mõtnud? Se on üks mees, wastas Willem Torri, felle truuusse eest ma saan teile käemehheks olla. Tunneme teine teist lapsest sadik. Temma ellab om-willetsa perrega keige kibbedama maesusse sees. Tahhan tedda aidata temma ränga peatoidusse murre párast, siis kui temma meile abiks lubbab olla selle tö jures, mis meile tänna õsel tulleb toimetada.

Se willets kangu, felle peále hirm ja vårristus kippus, sedda kuuldes, olleks ful nüüd keigest väest tahtnud, ennast árrapeásta ja seált árrapõggeneda. Kartis agga, et rõõwlid tedra peagi olleksid kätte sanud, ja siis tedda árratapnud. Mõtles halleda melega omma naese ja laste peále, kes- siis keigest varjust ilma jááksid. — Willem Torri mõttis nüüd temmale õölda: Mis sinno kdest tarvitame, senni kui meie teised süt árralähhame, ei olle suur ässi mitte, kui agga et jáåd sellesamma kohha peále seisma, ja annad selle willega, mis sinno kätte játtan, kohhe heält, kui fu-